

«Παραχαράξαμε την ιστορία μας. Αδιαφορήσαμε για την πίστη μας»

/ [Αγία Σοφία](#)

Συγκλονίστηκαν οι καρδιές του πλήθους του Κλήρου και του Λαού που κατέκλυσαν τον νέο Ιερό Ναό του Αγίου Αποστόλου Ανδρέου Πατρών και τα πέριξ αυτού σήμερα το μεσημέρι (Παρασκευής 24.7.2020), στην εκδήλωση προσευχής προς τον Θεό για την Ορθοδοξία και το Γένος και διαμαρτυρίας και αγανάκτησης για την μετατροπή της Αγια Σοφιάς, από τους Τούρκους, σε τζαμί.

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρών, στην γεμάτη πατριωτικό ενθουσιασμό και ορθόδοξο παλμό, ανέφερε μεταξύ των άλλων τα εξής:

Ακουέτωσαν Λαοί και πάντες οι ισχυροί της γης

Θρηνήτωσαν οι Έλληνες όπου γης

Πενθήτωσαν όρη και βουνοί

Ρανάτωσαν οι ουρανοί όμβρον δακρύων πικρών

Γιατί,

« Στην πόρτα της Αγια Σοφιάς που σφάλισεν

ενός αγγέλου χέρι,

διπλοσφαγμένος έπεσε και πάλιν ο δικέφαλος

απ' τ' άπιστο του Τούρκου το μαχαίρι».

Ακουέτωσαν κραυγήν οι γηγενείς και θρήνον της νύμφης του Βοσπόρου,

**Της μαρτυρικής Επταλόφου, της αιματοπισμένης και αιμοφύρτου
Βασιλίδος των Πόλεων,**

«η σκλάβα πόλη κάθεται στο Βόσπορο και κλαίει και πονεμένη λέει:

Μον' ένα δώρο καρτερούν τα μάτια μου και κλαίνε

ατίμητο στα ατίμητα ελευθεριά το λένε...»

Κωνσταντινούπολη, Αγια Σοφιά μας,

Ψυχή μας καρδιά μας, πόλη δικιά μας,

Ουρανέ του κόσμου. Είσαι δικιά μας,

Πόλη μη κλαίς, θ'άρθει καιρός...

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο Σεβασμιώτατος ανέφερε:

«Ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί και δη και μάλιστα ως Ορθόδοξοι Έλληνες, διαμαρτυρόμεθα με όλη την δύναμη της ψυχής μας για την φρίκη και την βεβήλωση που βιώνει για μια ακόμη φορά ο Ορθόδοξος αυτός Χριστιανικός Ναός, ο οποίος δυστυχώς χρησιμοποιείται ως εργαλείο από τον αδίστακτο Πρόεδρο της Τουρκίας, προκειμένου να ξεπεράση τις πολιτικές, οικονομικές και άλλες εσωτερικές του δυσκολίες και ακόμα αν θέλετε να εξυπηρετήση εκείνους που μισούν θανάσιμα την Ρωμηοσύνη.

Διαμαρτυρόμεθα για την ασέβεια, για την αυθάδεια, για την αδιαλλαξία, για την βαρβαρότητα, την οποία επιδεικνύει η Τουρκία για μια ακόμη φορά αποκαλύπτοντας το πραγματικό της πρόσωπο και τα αισθήματά της έναντι πολιτισμών και αξιών. Αυτά εξ' άλλου τα στοιχεία ανέκαθεν εχαρακτήριζαν την γείτονα χώρα.

Αχνίζουν, αδελφοί μου, τα αίματα των Ελλήνων στην Κωνσταντινούπολη, κλαίνε οι περιουσίες τους, θρηνεί η Μικρασία, ο Πόντος και η Καππαδοκία για τις φρικτές

καταστροφές και τις γενοκτονίες.

Αιμόφυρτη η μεγαλόνησος, η Ελληνικοτάτη Κύπρος μας, μαρτυρεί τις τουρκικές ωμότητες, τις λεηλασίες, τις καταστροφές Εκκλησιών και Μοναστηρίων, τους διωγμούς των Ορθοδόξων και τους εποικισμούς των Ελληνικών εστιών.

Θρασύτατη η κεφαλή της γείτονος, κάθε τόσο, μη υπολογίζουσα ουδένα υψώνεται με διεκδικήσεις και απειλές. Όπως συμβαίνει κατ' αυτές τας ημέρας στο Αιγαίο, όπου η προκλητικότητα και η θρασύτης της Τουρκίας υπερέβη όρια και φραγμούς.

Πού είναι άραγε οι «Μεγάλοι της γης»; Πού είναι οι Διεθνείς Οργανισμοί; Πού είναι οι Ευρωπαίοι εταίροι μας, υποτίθεται χριστιανοί, ώστε να υψώσουν το ανάστημά τους, προκειμένου να σταματήσουν οι καταστροφές και βεβηλώσεις μνημείων;

Εις ποίας ενεργείας προέβησαν, προκειμένου να σταματήσουν την βαρβαρική επέλαση προς τη Δύση; Όταν ξέσπασε πυρκαγιά στην Παναγία των Παρισίων, ξεσηκώθηκε, και καλώς έπραξε, όλος ο κόσμος, γιατί κατεστράφη ένα μνημείο. Τα ειδησεογραφικά πρακτορεία επί ημέρες είχαν ως πρώτο θέμα την φωτιά στην Παναγία των Παρισίων. Τώρα που καταστρέφεται ένα μνημείο ασυγκρίτου μεγαλυτέρας αίγλης και αξίας, που είναι άρα γε η ευαισθησία των Χριστιανών και των αρμοδίων των Υπουργείων Πολιτισμού των χωρών του κόσμου;

Πού είναι η μνήμη τους, ώστε να φερθούν με ευγνωμοσύνη προς τον Λαό και το Γένος μας, που επί τόσους αιώνες εστάθη ανάχωμα και πλήρωσε με σκλαβιά και με μαρτύρια την προστασία της Δύσεως από την φωτιά και το μαχαίρι των απίστων;

Τι θα ήταν η Δύση, αν εμείς δεν κρατούσαμε τα στίφη των βαρβάρων, οι οποίοι τώρα δυστυχώς καταλαμβάνουν αμαχητί την Ευρωπαϊκή Ήπειρο και ουχί μόνο, καταλύοντας ήθη και προσβάλλοντες θρησκείες και πολιτισμούς;

Ω και της φρικτής παπικής κωμωδίας και του εμπαιγμού! Το μόνο που μπόρεσε μετά δυσκολίας και ποιος γνωρίζει από ποιους πιεζόμενος ο Πάπας, το μόνο που μπόρεσε να αρθρώση, κάνοντας μάλλον αγγαρεία, ήτο να είπη ότι είναι «λυπημένος».

Τι άλλο άραγε θα μπορούσε να εκστομίση, τόσον ο συγκεκριμένος Πάπας, αλλά και οι προ αυτού και οι μετά απ' αυτόν, αφού οι Δυτικοί Σταυροφόροι αιματοκύλισαν την Ρωμηοσύνη και την Ορθοδοξία το 1204 και εσύλησαν και κατέλυσαν την δόξα της Βασιλίδος των πόλεων; Πώς θα μπορούσε να είπη τι ο Ποντίφηξ, όταν ακούωνται ακόμη οι θρήνοι και οι κλαυθοί μέσα στην Αγία Σοφιά, από τις φοβερές και φρικτές καταστροφές το 1204;

Αλλά λύπη κατέλαβε την ψυχή μας και δια την αδιαφορία, την σιωπή, η τις χλιαρές δηλώσεις, ομοδόξων «αδελφών μας». Η Αγία Σοφία δεν είναι «εσωτερικό πρόβλημα» της Τουρκίας, ως είπαν, ούτε θα εξυπηρετήσει το γεγονός, ότι οι εισερχόμενοι δεν θα πληρώνουν εισιτήριο. Δεν θα ηδύνατο να ακουσθή πικρότερος λόγος απ' αυτόν.

Όμως ήλθεν η ώρα και της ιδικής μας αυτοκριτικής και του αυτοελέγχου.

Χρόνια τώρα, όπως επανειλημμένως έχουμε τονίσει, μειοδοτήσαμε έναντι της αληθείας. Παραποιήσαμε, άλλοιώσαμε, παραχαράξαμε την ιστορία μας. Άδιαφορήσαμε για την πίστη μας. Πάψαμε να τιμάμε τις θυσίες των προγόνων μας. Άποκρύψαμε, σκοπίμως, από τα παιδιά μας τους διωγμούς και τους κατατρεγμούς, τα μαρτύρια και τους εύτελισμούς, τους βιασμούς και τις σφαγές, τις γενοκτονίες και τις καταστροφές που υπέστημεν από τους Τούρκους.

Υποτονικά έορτάσαμε και έορτάζουμε τις Έθνικές μας Έπετειούς. Παρεξηγήθη ή αγάπη προς την Πατρίδα και ή αναφορά στις Έθνικές μας μνημές. Δήθεν, για την καλή, όπως είπαν, γειτονία. Ποιός θά πληρώση, άρα γε γι' αυτά τά λάθη τόσων έτών; Ποιός θά τά διορθώση και μέ ποιό τρόπο; Πόσος χρόνος χρειάζεται, για να αλλάξη ο ροϋς των πραγμάτων; Ποιός θά λογοδοτήσει για την ανεξέλεγκτη είσοδο μουσουλμάνων στην Πατρίδα μας; Τί θά γίνη μέ την πληθυσμιακή άλλοίωση στην Ελλάδα;

Άγαπητοί μου, σήμερα στην Κωνσταντινούπολη, στην Πόλη της καρδιάς μας, στή βασίλισσα του κόσμου, πραγματοποιείται ένα άνοσιούργημα κάτω από τά μάτια των ισχυρών της γής, οί όποιοι άδιαφοροϋν δυστυχώς για ό,τι πνευματικό, ύψηλό και θαυμάσιο επίτευγμα επί της γής. Σήμερα πραγματοποιείται μία από τις μεγαλύτερες άδικίες στον κόσμο και συντελείται έγκλημα μέγιστον.

Γνωρίζουμε ότι οί πάντες αίσθάνονται μειονεκτικά, γιατί δέν μπόρεσαν ούτε θά μπορέσουν ποτέ να φτιάξουν Άγια Σοφία, όπως οί Ρωμηοί, να την στολίσουν μέ ψηφιδωτά, να έχη ζωή τόσων αίωνων. Δέν μπόρεσαν ούτε θά μπορέσουν ποτέ, να ύψώσουν Παρθενώνες μέ κάλλος τέτοιο που να προκαλή δέος στους όφθαλμούς των ανθρώπων και ρίγος στις καρδιές διαχρονικά.

Άδελφοί μου, μέσα στον πόνο και στην θλίψη των ήμερών, είδαμε ένα καλό. Ξύπνησαν εύτυχώς οί Έλληνες.

Κάτι άρχισε να αλλάζει σ' αυτόν τον τόπο. Η βδελυρή πράξη των Τούρκων ένήργησε άφυπνιστικά για τον κοιμώμενο γίγαντα, για τον Λαό μας δηλαδή, γιατί ή Άγια Σοφία είναι ή ψυχή μας και ή καρδιά μας. Είναι ο πόθος και τό ώραϊσμά μας. Είναι ή μεγάλη του Γένους Έκκλησιά, είναι τό κόσμημα του κόσμου, ή του κόσμου εύκοσμία, για να χρησιμοποιήσωμε την Έκκλησιαστική γλώσσα.

Τό 2021 θά γιορτάσωμε τά 200 χρόνια από την Έλληνική Έπανάσταση. Πρέπει ο έορτασμός αυτός να είναι βροντερός, βαθύς, άντάξιος των θυσιών των προγόνων μας. Να είναι και θά είναι μία άπάντηση στην

Τουρκία για τὰ ἐγκλήματα πού ἔκαμε διαχρονικά.

Μιά πρόταση πρὸς τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας. Τὴν ἔχομε ξανακάνη. Καιρὸς εἶναι, ἀντὶ γιὰ τὶς πενταήμερες τῶν Σχολείων, γιὰ λόγους ἀναψυχῆς, νὰ ὀδηγήσωμε τὰ παιδιά μας νὰ προσκυνήσουν σὲ τόπους ἱερούς, γιὰ νὰ βαπτίζωνται στὰ ἱερά νάματα τῆς φυλῆς μας ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ καὶ τὴν λαμπρὴ βυζαντινὴ περίοδο, τὴν Ὁρθοδοξία, τοὺς πόνους καὶ τοὺς καημοὺς τοῦ Γένους μέσα ἀπὸ τὴν Ἁγία Λαύρα καὶ τὸ Μέγα Σπήλαιο. Γιὰ νὰ δοῦν τὰ παιδιά, τὶς ρίζες τους καὶ νὰ καταλάβουν τί σημαίνει Ἑλλάδα, ὥστε νὰ νοιώθουν περηφάνεια γιὰ τὴν καταγωγὴ τους.

Ἀκόμη θὰ ἠθελα νὰ διαβεβαιώσω ὅλους σας, ὅτι μέσα μας ὑπάρχει αὐτός ὁ ἐνθουσιασμός, ὥστε ἂν χρειασθῇ πρῶτοι ἐμεῖς, οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἕλληνες Ἱερεῖς καὶ Καλόγεροι, μπροστάρηδες ὅπως κάναμε πάντα σ' αὐτόν τὸν τόπο, θὰ ἀγωνισθοῦμε, δίδοντας καὶ τὸ αἷμα μας ἔάν χρειασθῇ γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Πατρίδα μας. Δέν θὰ σιωπήσωμε καὶ στὴ συνέχεια γιὰ τὶς ἀδικίες πού γίνονται εἰς βάρος τῆς Πίστεώς μας καὶ τῆς Πατρίδος μας. Δέν θὰ πάψωμε ἀγωνιζόμενοι γιὰ τὰ ἀπαράγραπτα δίκαιά μας, μὴ φειδόμενοι κόπων καὶ μόχθων καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς μας.

Αὐτὴ τὴν στιγμὴ στρέφομε τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδιά μας στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο μας καὶ στὸν πρῶτο τοῦ Γένους μας, στὸν Παναγιώτατο καὶ Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο καὶ στοὺς περὶ αὐτόν Κληρικούς, μαζί του φρυκτωροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Γένους δηλώνοντας τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀμέριστον συμπαράστασή μας εἰς ὃ,τι ἱερόν καὶ ἅγιον ὅλαις δυνάμεσι ὑπηρετοῦν.

Ἐπίσης στηρίζομε τὴν ὁποια προσπάθεια καὶ ἐνέργεια τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως γιὰ τὰ ἀπαράγραπτα δίκαια τῆς Πατρίδος μας. Ὑπάρχει τὸ διεθνὲς δίκαιο, τὸ ὁποῖο καλῶς ἐπικαλοῦμεθα. Ἀλλ' ὅμως ὑπάρχει καὶ τὸ δικό μας, τὸ ἐθνικὸ Δίκαιο. Αὐτές τὶς ὥρες, ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἐνότητα. Πρέπει νὰ γίνωμε, ἔάν δέν εἴμαστε ἓνα σῶμα, μιὰ ψυχὴ γιὰ τὴν Πατρίδα μας, γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας.

Ἡ Ἁγία Σοφία, ἔστω καὶ ἂν τῆς ἄλλαξαν τὸ ὄνομα της οἱ βάρβαροι στίς πινακίδες, λέγοντάς την «μεγάλο τζαμί», θὰ εἶναι γιὰ μᾶς «Ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ἡ Ἁγία Σοφία μας». Ἡ κλειστὴ πύλη γι' αὐτοὺς θὰ εἶναι ὁ τρόμος τους γιατί κάποτε θὰ ἀνοίξη. Ἡ Ἁγία Σοφία εἶναι τὸ κέντρο τοῦ κόσμου, εἶναι ὁ ὀμφαλὸς τῆς γῆς. Δέν εἶναι δική τους. Τὴν ἔκλεψαν καὶ τὴν κατέχουν μέ τὸ σπαθὶ καὶ τὴ βία. Ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλεὺς εἶναι ὁ ἐφιάλτης πού δέν τοὺς ἀφήνει νὰ ἡσυχάσουν ἡμέρα καὶ νύκτα, γιατί γνωρίζουν ὅτι θὰ ξυπνήσῃ καὶ θὰ προβάλλῃ μέ τὸ σπαθὶ του γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἀπὸ τὰ βέβηλα χέρια τους...»

Ὁ Σεβασμιώτατος ἔκλεισε τὴν ὁμιλίαν του μέ στίχους νεωτέρου μουσικοσυνθέτου (Σπανουδάκης):

«Πόλη γλυκιὰ Πόλη δική μας
Πόλη τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ
Πόλη καημὸς ποὺ γίνες τραγούδι ἐδῶ
μὴ κλαῖς θὰ'ρθῃ ὁ καιρὸς, θὰ'ρθῃ ὁ καιρὸς
Πόλη χρυσὴ Πόλη τοῦ ἡλίου
Πόλη μητέρα κι ἀδερφὴ
Πόλη λυγμὸς ποὺ γίνε λουλούδι ἐδῶ
μὴ κλαῖς θὰ'ρθῃ ὁ καιρὸς θὰ'ρθῃ ὁ καιρὸς
Μέσα σ'ὄνειρο σ'εἶδα ξανὰ
ὅλο φῶς ὅπως ἦσουν παλιὰ
καὶ στὰ μάτια σου ἡ Ἀγία Σοφία
ἓνα δάκρυ ποὺ ἀκόμα κυλᾷ
Πόλη γλυκιὰ ἀγαπημένη
μία ζωὴ σ'ἀποζητῶ
εἶσαι ἐκεῖ κι ὅμως σὲ ἀγγίζω ἐδῶ
μὴ κλαῖς θὰ'ρθῃ ὁ καιρὸς θὰ'ρθῃ ὁ καιρὸς
Πόλη ζωὴ Πόλη ἐλπίδα
Πόλη Θεοῦ Πόλη ὅλο φῶς
Πόλη γλυκειὰ ποὺ γίνες Πατρίδα ἐδῶ
μὴ κλαῖς θὰ'ρθῃ ὁ καιρὸς θὰ'ρθῃ ὁ καιρὸς
Πόλη γλυκιὰ Πόλη δική μας
Πόλη τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ
Πόλη καημὸς ποὺ γίνε τραγούδι ἐδῶ

μὴ κλαῖς θὰ ῥθῃ ὁ καιρὸς θὰ ῥθῃ ὁ καιρὸς.

Στὴν ἐκδήλωση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν συμμετεῖχαν ἅπαντες οἱ Κληρικοί, Ἐκπρόσωποι Ἀρχῶν καὶ Φορέων, σύλλογοι μέ τίς ἐθνικές ἐνδυμασίες καὶ τὰ λάβαρά τους καὶ πλῆθος Λαοῦ. Τά πατριωτικά συναισθήματα, ὁ πόνος καὶ ὁ ἐνθουσιασμός ἐξεδηλώθησαν ἐντονα, ὥστε νὰ συγκλονισθοῦν οἱ καρδιές καὶ νὰ κλαύσουν ἀκόμα καὶ οἱ κολῶνες τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

Ἐκτός ἀπὸ τοὺς ὕμνους τῆς Παρακλήσεως ἀκούστηκαν παραδοσιακά τραγούδια γιὰ τὴν Πόλη καὶ τὴν Ἁγία Σοφία, ἐψάλη τό « Τῇ Ὑπερμάχῳ» ἀπ ' ὅλους καὶ ὁ Ἐθνικός Ὕμνος.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.